

GREETJE
VAN DEN
BERG

Roman

Diep water

DIEP WATER

Eerder verschenen van Greetje van den Berg
in de Romanserie:

Rotsvast

Alle kleuren van de regenboog

Rafaëla's dochter

Ogenblik

Letters in het zand

Greetje van den Berg

Diep water

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401909310
ISBN e-book 9789401909327
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl
www.greetjevandenbergh.nl

Alle rechten voorbehouden

Franca was er klaar voor.

Ze stopte haar kleren in de tas en zette die in een van de kluisjes in de kleedruimte van Hamidigym. Voor de spiegel draaide ze haar lange, bruine haren in een staart, ze pakte haar kickboks handschoenen en bandages mee en liep de kleedkamer uit. Door het raam van de dojo*, een ruimte die voorzien was van een zachte mat, observeerde ze een poosje de groep, die op dit moment bezig was met de laatste loodjes van hun les. De geur van inspanning dreef haar tegemoet. Sommigen, door en door bezweet maar nog fanatiek, traptten tegen de grote, zwarte zakken. Anderen konden van uitputting hun been nauwelijks omhoogtillen. Onwillekeurig begon ze mee te tellen: een en twee en drie en vier... Ze legde haar handschoenen in een hoekje aan de rand van de gym en begon vaardig haar bandages om haar linkerhand te wikkelen.

Langzaam ebde haar woede weg om plaats te maken voor de gezonde opwindning die zich hier altijd van haar meester maakte. Dat voelde een stuk beter.

Wat was ze verschrikkelijk kwaad geweest over de twee telefoontjes die ze kreeg, vlak voordat ze naar de sportschool vertrok. Als een razende had ze door de stad gefietst, maar dat had haar op geen enkele wijze opgelucht.

Op deze plaats kwam ze langzaam weer tot zichzelf.

Het komende uur wilde ze nergens meer aan denken, alleen aan haar sport. Ze wilde zich focussen op de wedstrijd die over een week of vier tijdens een gala zou plaatsvinden. Het ging bij het kickboksen om de sportiviteit, meer nog dan om het winnen, maar ze wist dat meer dan ooit dit keer het winnen voor haar belangrijk zou zijn. Woede gloeide opnieuw op, omdat het eerste telefoontje haar weer terug had geworpen in de tijd, omdat ze geen weerwoord had, hoewel ze inmiddels wel wist dat de opmerkingen van haar stiefbroer Brandon nergens op sloegen.

En het ergste was dat hij met zijn vrouw Sylvia volgende week

* Op pagina 216 is een verklarende woordenlijst opgenomen.

weer terug in Nederland zou zijn, na anderhalf jaar voor zijn werk in Denemarken te hebben gewoond. Anderhalf jaar, waarin ze langzaam maar zeker gewend was geraakt aan zijn afwezigheid op verjaardagen en andere bijzondere dagen. Anderhalf jaar, waarin ze letterlijk en figuurlijk afstand van hem had genomen. Het had gevoeld alsof ze beter adem kon halen.

Nu begon alles opnieuw.

‘Je bent toch wel blij dat we weer terugkomen?’ had hij met zo’n spottend ondertoontje in z’n stem gevraagd. Haar keel zat dicht toen ze probeerde nonchalant te antwoorden: ‘Wat denk je zelf?’

En daarna kwam er nog dat telefoontje van haar moeder. ‘Ik bel je nog even over mijn verjaardag. Je komt toch wel? Je weet hoe belangrijk ik het vind dat we juist met een verjaardag bij elkaar zijn, en je overloopt ons toch al niet.’ En alsof ze meende dat het daarmee beter zou worden: ‘Brandon en Sylvia komen ook. We zijn dan dus echt met z’n allen bij elkaar!’

De eerste bandage zat te strak. Stommeling die ze was. Ze had zich toch weer door haar woede laten meeslepen. Straks moest dat anders. Ze moest zich focussen op haar sport, op haar doel. Dat mocht Brandon niet verpesten.

Met snelle gebaren haalde ze de bandage weer los om daarna opnieuw te beginnen. Beheersing, daar ging het om.

Brandon zou het vanavond niet van haar winnen.

Het was koffietijd bij de vrouwenvereniging. Madeleine van Hagen, sinds een jaar voorzitter, bedankte de spreekster die het eerste deel van de avond had ingeleid, en deelde mee dat uit de stemming over het uitstapje in mei was gebleken dat de meeste leden een voorkeur hadden voor de middag naar het vestingstadje Bredevoort in de Achterhoek met een aansluitende high tea. ‘Het lijkt mij een prachtige afsluiting van ons seizoen,’ merkte Madeleine op. ‘Na een kopje thee of koffie gaan we onder leiding van een gids een stadswandeling maken. Bredevoort is sinds 1993 boekenstad, maar daar is helaas de laatste jaren de klad in gekomen. Gelukkig blijft de historie altijd. Zoals gebruikelijk kan er de komende tijd weer voor gespaard worden. En

laten we dan nu maar lekker aan de koffie gaan.’

De spreekster werd direct aangeklampt door een paar leden, die hun waardering uitspraken voor haar werk bij een stichting die zich inzette voor mensen in nood, zoals op hun website stond vermeld. Het was goed dat ze Madeleine niet vroegen wat de spreekster allemaal had verteld. Ze was niet in staat geweest om haar gedachten erbij te houden. Steeds had die onverkwikkelijke ruzie met haar dochter Franca de overhand gehad. Misschien was het niet eens een ruzie te noemen, maar het was op haar bepaald onaangenaam overgekomen dat Franca zo afhoudend had gereageerd op haar opmerking dat ze toch wel verwachtte dat haar enige dochter er op haar verjaardag ook zou zijn. Was dat nou zo gek? Dat vroeg ze zich steeds af. Van andere vrouwen hoorde ze nooit dat hun kinderen nog eens extra gevraagd moesten worden of ze wel op hun verjaardag wilden komen. Het was toch vanzelfsprekend?

‘Madeleine ook koffie?’ Ze schrok op uit haar gedachten, realiseerde zich dat ze een beetje vreemd midden in de zaal stond en herstelde zich. Ze ging weer op de stoel zitten waar ze tijdens de lezing ook had gezeten.

‘En, is er op het ogenblik nog een leuke expositie in je galerie?’ informeerde de oudere dame die naast haar zat. ‘Meestal lees ik er wel iets over in de krant, maar ik denk dat ik het dit keer heb gemist.’

Madeleine knikte. ‘Er is wel aandacht aan besteed, Wilma. Bart Breurtjes exposeert bij me met zijn stillevens. Het is echt de moeite waard om eens een kijkje te komen nemen, en Bart is een plaatsgenoot.’

‘Ik ken zijn werk,’ knikte Wilma. ‘Persoonlijk vind ik het een beetje te somber. Hij is echt een fantastische schilder, dat zal ik niet ontkennen, maar ik heb het graag wat kleuriger.’

‘Misschien vind je het dan leuk om eens een kijkje in mijn nieuwe beeldentuin te nemen? Officieel wordt die pas in het voorjaar geopend, wanneer de tuin ook weer wat mooier wordt. Samen met Rogier ben ik er druk mee geweest en we zijn er samen erg trots op.’

‘Mooi, dat jullie als man en vrouw samen dergelijke dingen

kunnen doen. Mijn man zaliger hield zich vaak met heel andere zaken bezig dan ik.'

Madeleine wist welke verhalen er nu weer zouden komen. Meestal eindigde Wilma met een klaagzang over haar overleden man, die tijdens hun meer dan vijftig jaar lange huwelijk te weinig aandacht aan haar besteedde. Haar ogen gleden de zaal rond, terwijl ze met kleine slokjes van haar koffie dronk. Het bijbehorende koekje sloeg ze af. Nog tien minuten en dan was de pauze ten einde. Ze verlangde naar huis, waar ze samen met Rogier nog een glas wijn zou drinken. Hij had vanavond de oppas, zoals hij gekscherend beweerde toen ze vertrok.

'Oppas... Dante is je eigen zoon,' had ze verontwaardigd opgemerkt, en Dante zelf beweerde dat hij inmiddels elf was en geen oppas meer nodig had.

'Ik zou je weleens willen horen piepen als we je alleen thuis zouden laten,' had Rogier gezegd. 'In het donker staat onze boerderij ineens heel verlaten in het land, hoor.'

Bij nader inzien vond Dante dat ook wel.

Onwillekeurig plooidde zich een glimlach rond haar lippen, terwijl Wilma nog door ratelde en Madeleine de wenselijke antwoorden en regelmatig een meelevend 'hmmm' liet horen. Ze keek op haar horloge, verontschuldigde zich bij Wilma en stond op: 'Dames, het is weer tijd om verder te gaan.' De spreekster nam nog snel een paar slokken van haar koffie. Normaal gesproken informeerde Madeleine altijd even of de spreker al zover was. Toen de vrouw weer achter de kathedraal plaatsnam, keek Madeleine nog eens steels op haar horloge: met een beetje geluk was ze over een uurtje thuis.

Franca had haar scheenbeschermers omgedaan. De les werd zorgvuldig opgebouwd, de intensiteit nam steeds toe. Na de warming-up volgde de gezamenlijke training van de verschillende stoten en trappen. Jalil Hamidi, mede-eigenaar van de sportschool en haar trainer, fungeerde nu als haar partner. Ze concentreerde zich en stootte met kracht. Hij incasseerde, en na tien keer werd de rolverdeling omgedraaid. Zweet gleed langs haar wangen naar beneden. Jalil grijnsde breed, toen hij haar verraste

door iets sneller met zijn directe te komen dan ze had verwacht. Ze lachte. Straks, tijdens het sparren, zou ze hem wel krijgen. Jalil was breder en sterker dan zij, maar hij had meer dan eens gezegd dat ze een ongekeerde kracht en snelheid had en dat ze daar volop gebruik van moest maken. Voordat hij samen met zijn neef Belaid hun sportschool Hamidigym was begonnen, had hij het tot Europees kampioen kickboksen gebracht. Nu zette hij zich in om talentvolle, jonge kickboksers te trainen. Zij was een van hen.

Ze wisselden weer.

'Come on, come on...' Belaid liep achter hen langs. 'Franca, dat kan sneller, sneller, sneller!'

Ze versnelde. 'Links, rechts, hoek...' Hij liep door, ze hoorde hem tegen anderen praten, concentreerde zich weer op Jalil. Ze voelde zich goed.

Ze voelde zich echt goed.

De zaal was leeg. Madeleine nam afscheid van de koster, die hen vanavond van koffie en thee had voorzien, en liep langzaam naar haar kleine, zwarte Fiat. Het zat er weer op voor vanavond. Van verschillende kanten had ze gehoord dat de lezing van de spreker in de smaak was gevallen. Dat was in ieder geval weer een pak van haar hart. Niet altijd waren de dames zo positief.

Terwijl ze de auto startte, bedacht ze dat ze inmiddels meer dan een jaar het voorzitterschap vervulde. Drie jaar geleden had ze zich aangemeld als lid van de vereniging omdat haar dat meer dan eens was gevraagd. Steeds had ze het afgewimpeld, maar uiteindelijk had ze besloten om het toch te proberen. De eerste avond viel haar mee. Ze had veel vooroordelen ten opzichte van vrouwenverenigingen, maar de andere leden hadden haar warm onthaald en het onderwerp was interessant. Op de vraag van de toenmalige voorzitter hoe de eerste kennismaking was bevallen, kon ze niet anders dan volmondig toegeven dat ze het erg naar haar zin had gehad. Op de een of andere wijze had de rest van de leden dat opgevat als aanmelding en er was spontaan een luid applaus voor 'ons nieuwe lid' losgebarsten. Ze had het lef niet gehad om daar tegenin te brengen dat ze nog niet aan een lid-

maatschap toe was, en zo was ze op die gedenkwaardige avond togetreden tot de vrouwenvereniging.

Anderhalf jaar later was er een voorzitter nodig. Kort daarvoor had ze een presentatie over haar galerie en verschillende stromingen in de kunst gehouden. Het was duidelijk dat ze er weinig moeite mee had om voor een publiek te spreken en zich te presenteren. Vrijwel unaniem werd zij door de leden tot voorzitter verkozen. Zo had ze zich dat niet voorgesteld, maar hoe kon ze weigeren? Als voordeel zag ze wel dat ze op die manier af en toe subtiel aandacht kon vragen voor haar galerie en de verschillende exposities. Langzaam maar zeker was de interesse van de dames gewekt, en een aantal van hen behoorde inmiddels tot de regelmatige bezoekers.

Madeleine was inmiddels Emmeloord uit en reed nu op een verlaten, donkere weg die naar de verbouwde boerderij voerde die ze samen met Rogier en Dante bewoonde. In de verte zag ze lichtjes pinkelen. Nog even, dan was ze thuis.

Belaid klapte in z'n handen. 'Iedereen naar beneden. Kom op, kom op, en één minuut planken. Voordat je met iemand anders gaat vechten, moet je eerst jezelf verslaan. *Come on!*'

In korte tijd lag iedereen in de houding: onderarmen en tenen op de grond, het lichaam in een rechte lijn, de blik op de vloer gericht. 'Buikspieren aanspannen!' bulderde Belaid. 'Nog een halve minuut. Jullie kunnen het!'

Seconden kropen. 'Vijf, vier...' Die laatste vijf duurden het langst. 'Drie, twee en een! En overeind... snel, snel, snel...'

Het laatste deel van de les. Franca nam vlug een slok water uit haar drinkflesje dat in haar sporttas zat en veegde met de binnenkant van haar arm haar gezicht af. Nu begon het echte werk dat bestond uit sparren, bedoeld om wedstrijdsituaties na te bootsen, maar met inhouding van kracht. Belaid repeteerde het nog eens: 'Sparren is leren van elkaar, is niet boksen tegen de ander maar mét de ander!'

Vergeeten waren de telefoontjes van Brandon en haar moeder. Ze concentreerde zich, tot het uiterste gespannen. Jalil was haar eerste partner. Om de paar minuten werd er gewisseld. Heel even

draaiden ze om elkaar heen. Jalil zette als eerste de aanval in, die ze makkelijk wist af te slaan. Geconcentreerd vocht ze. Kickboksen was veel meer dan een arm strekken en de tegenstander raken. Het was een samenspel van voetenwerk, het draaien van de heup en schouders, het strekken van de arm en weer terugtrekken wanneer de tegenstander was geraakt. Snel en toch beheerst.

‘Top!’ zei Jalil toen ze van partner moesten wisselen. *‘Keep it up, girl!’*

Ze wist zeker dat ze het kon.

Irritant dat de woordenwisseling met Franca voor de vergadering nu toch weer begon op te spelen nu ze bijna thuis was. Een gure oostenwind gierde rond haar auto. Madeleine huiverde en zette de verwarming van haar auto nog wat hoger, al wist ze dat het op dit kleine stukje weinig zin had. Ze vroeg zich steeds vaker af of ze wel een goede moeder was. Daar had ze nooit aan getwijfeld toen Franca klein was, en zeker niet toen haar eerste man nog leefde.

Die eerste jaren waren zo vanzelfsprekend geweest. Op haar twintigste was ze met de acht jaar oudere Bernhard getrouwd, twee jaar daarna was Franca geboren. In alle opzichten hadden ze het goed. Bernhard had een prima baan met vooruitzichten bij de gemeente, zij werkte parttime in de bibliotheek. Kunst was een gezamenlijke passie, en daarom hadden ze een verwaarloosde boerderij gekocht, die ze wilden verbouwen tot woonhuis met galerie. Franca was toen net vier jaar geworden, en ze ging naar de basisschool. Een tweede kind had zich nog niet aangediend. Met hart en ziel stortten ze zich samen op de verbouwing. Bernhard deed veel zelf, en wat hij niet kon, lieten ze door gespecialiseerde bedrijven uitvoeren. Langzaam maar zeker werd de verwaarloosde boerderij hun eigen paleis. De vrijstaande schuur werd verbouwd tot galerie en expositieruimte, daarachter lag een kleine ruimte die ze tot atelier had omgedoopt. Ze schilderde zelf niet onverdienstelijk en af en toe waagde ze zich aan het scheppen van beelden van klei. Haar baan bij de bibliotheek zegde ze op. Het leven lachte hun toe. Geen moment hadden ze er reke-

ning mee gehouden dat ineens alles anders kon worden.

Ze waren nog zo jong.

Op die vreselijke morgen had ze een paniekerig telefoontje van de chef van Bernhard gekregen dat hij onwel was geworden en per ambulance naar het ziekenhuis was afgevoerd. Ze had automatisch gehandeld, belde een buurvrouw om Franca op te vangen en reed zelf naar het ziekenhuis.

Haar voorgevoel dat er met Bernhard veel meer aan de hand was dan de chef haar had willen doen geloven, bleek te kloppen. Bij aankomst in het ziekenhuis bleek hij net te zijn overleden. Wat er toen door haar heen was gegaan, kon ze met geen pen beschrijven. Dat intense gevoel van wanhoop en verdriet, van een toekomst die plotseling een donker gat bleek en de angst dat ze het in haar eentje niet ging redden met haar kind en met de hypotheek, de verbouwing en de galerie. Al die gevoelens hadden met elkaar om voorrang gestreden, terwijl ze uiterlijk kalm leek. Op haar verzoek werd Bernhard thuis opgebaard. Franca speelde rond zijn kist en maakte tekeningen voor hem om mee naar de hemel te nemen.

Franca had haar de kracht gegeven om verder te gaan.

Tijdens de afscheidsdienst was ze bij Madeleine op schoot gekropen. Ze had de warmte van het kleine meisjeslijfje gevoeld, en het intense vertrouwen dat haar dochtertje in haar had. Het was dat moment geweest, waarop het diep tot haar doordrong dat dit kind de nalatenschap was van de man die ze had liefgehad, een kind waarvoor ze door moest, ook al was ze doodsbang en kapot van verdriet.

Zij alleen was nu verantwoordelijk voor het leven van dit kleine meisje, en ze herinnerde zich dat de predikant op datzelfde moment had gesproken over ‘met Gods hulp...’ Die woorden had ze in zichzelf steeds herhaald.

De jaren erna waren niet makkelijk geweest, zowel in emotioneel als in financieel opzicht, maar naarmate de tijd vorderde was het haar beter afgegaan. Na twee jaar was de verbouwing van haar boerderij helemaal afgerond. Terugkijkend kon ze niet anders dan constateren dat zij en Franca het goed hadden samen, en dat in die tijd niets erop wees dat het ooit anders zou worden.

Franca ritste haar jack dicht, trok haar sjaal nog wat omhoog en plantte met tegenzin een muts op haar hoofd. Kou beet in haar gezicht, meteen toen ze naar buiten stapte en de deur zorgvuldig achter zich sloot. In het fietsenrek tegenover de sport-school haalde ze haar fiets van het slot en trok ze haar handschoenen aan. Wat was het allerverschrikkelijkst koud. Op de heenweg had ze dat door haar woede niet eens zo in de gaten gehad, maar nu klappertandde ze. De wind leek overal doorheen te blazen. In elkaar gedoken fietste ze door de verlichte straten naar huis. Kerst was al bijna drie weken achter de rug, maar her en der konden mensen nog geen afscheid van de sfeer nemen. Ramen werden omringd door kleurige lampjes, een lichtslang sierde een tuinhokje, ergens ontdekte ze zelfs nog een kerstboom.

Zij was blij dat die dagen weer voorbij waren. Eerste kerstdag had ze zoals gebruikelijk thuis doorgebracht, maar de dag erna was ze terug naar haar eigen bescheiden appartementje gegaan. Haar moeder had het niet begrepen. Kerstdagen hoorde je bij je ouders door te brengen, volgens haar. Alsof ze ooit op dit soort dagen bij opa en oma waren geweest. Haar moeder ging niet graag naar haar ouderlijk huis, omdat ze het daar zo rommelig vond. Wanneer op zon- en feestdagen dan ook de rest van de familie nog aanwezig was, meed ze die plek liever. Als kind vond Franca dat jammer. Ze was graag bij haar grootouders van moederskant, die inderdaad bij lange na niet zo netjes waren als haar moeder, maar waar ze het wel heel gezellig vond. Ze mocht er tenten bouwen met lakens, maakte een hut onder de eettafel, gleeed samen met neefjes en nichtjes met kussens van de trap, en mocht helpen als er pannenkoeken werden gebakken. Heel soms mocht ze er logeren.

Ze had de afkeer van haar moeder nooit begrepen.

Ze begreep nu ook niet waarom haar moeder zo moeilijk deed omdat zij niet twee dagen lang in haar ouderlijk huis wilde verblijven. Zelf had ze het immers nooit anders gedaan?

En Sylvia en Brandon hadden al twee keer verzuimd omdat ze met die dagen graag in Denemarken wilden blijven. Alle andere dagen ook. In die anderhalf jaar waren ze niet één keer terug in

Nederland geweest. Haar vader en moeder hadden hen daar in Denemarken wel drie keer bezocht. Niemand die daar moeilijk over deed.

Ze sloeg af, de straat in waar ze woonde. Nu was ze toch weer bij Brandon aangeland, terwijl ze net zo lekker had getraind. Wanneer ze zo doorging, kwam het wel goed met die wedstrijd. Kickboksen draaide om het spel en de sportiviteit, maar ze wilde toch de beste zijn. Daar ging ze haar stinkende best voor doen.

Ze zette haar fiets beneden in het halletje en liep de trap op. Jalil had weer eens aangedrongen op een trainingskamp in Thailand. 'Je leert er veel over de sport en over jezelf. Er wordt daar niet aan kickboksen gedaan maar aan thaiboksen of muay-thaiboksen, maar de verschillen zijn klein. Denk er eens over na, en ga in de zomervakantie. Ik denk dat het je beste vakantie ooit gaat worden.'

De eerste keer dat hij daar melding van maakte, wist ze zeker dat ze dat nooit zou doen, maar langzaam begon ze van gedachten te veranderen. Ze wilde toch beter presteren?

Bovengekomen gooide ze haar sporttas in een hoek en ging ze meteen douchen. De warme stralen voelden weldadig en ontspanden haar lichaam. Met een ruwe handdoek wreef ze zich droog. Voor de kleine spiegel boven de wastafel ving ze haar eigen beeld. In haar regelmatig gevormde gezicht waren haar opvallende blauwe ogen, omkranst door zwarte wimpers, een echte blikvanger. Onder haar kleine neus was haar mond iets te breed. Tegenwoordig werd ze knap genoemd. Ze nam die woorden voor kennisgeving aan, want iets in haar kon dat nog altijd niet geloven. Zorgvuldig smeerde ze haar lichaam in met een vette bodycrème. Als tiener was ze tamelijk gezet, en dat had haar met diepe onzekerheid vervuld. Zou ze die echt nooit meer kwijtraken?

Ze beet op haar lip. Nu wilde ze daar vanavond echt niet meer aan denken. Op dit moment had ze een afgetraind lichaam. In een bericht op internet over haar laatste wedstrijd had ze gelezen over 'de vrouwelijke kickbokser die laat zien dat schoonheid en goede prestaties op sportgebied uitstekend samengaan'. Ze had het een belachelijke zin gevonden, maar het compliment was op

dat moment overgekomen. Dat gezette meisje bestond niet meer.

Waarom kon ze dat gevoel niet vasthouden?

Achter haar gaf een kort melodietje aan dat er een whatsapp op haar telefoon was binnengekomen.

Ha meissie, ik heb je vanavond gemist! las ze in het schermpje.

Ze grinnikte om dat meissie. *Ik was er wel*, typte ze als antwoord.

Ik niet. Zwaar tentamen. Heb je mij ook een beetje gemist?

Even aarzelde ze. Anderhalf jaar geleden had ze Milo de Ridder op de sportschool leren kennen en er was meteen een klik tussen hen geweest. Het probleem was dat zij het op vriendschap wilde houden, maar Milo stak niet onder stoelen of banken dat hij toe was aan meer.

Ik heb getraind... geen tijd om je te missen, typte ze, en ze wist dat hij teleurgesteld zou zijn. Er kwam geen reactie meer.

Rogier had wijn voor Madeleine ingeschonken toen hij haar auto had horen aankomen. De kamer oogde warm en gezellig. Met een schuin oog keek hij naar een documentaire op televisie, terwijl hij informeerde hoe haar avond was geweest.

‘Lekker,’ zei ze, en ze dronk een slok uit haar glas. ‘Daar was ik net aan toe.’

‘Hoezo? Was het geen goede avond?’ Hij deed de televisie uit.

Misschien hield ze daarom wel zo van hem, realiseerde ze zich. Van vriendinnen hoorde ze vaak dat hun echtgenoten wel vroegen hoe hun avond was geweest, maar dan vervolgens niet hun antwoord afwachtten. Rogier was daadwerkelijk geïnteresseerd. Ze vertelde kort over de bijzonderheden van de avond, probeerde zich nog wat van de lezing te herinneren en bracht hem op de hoogte van de uitslag van de stemming voor het reisje in mei. Zelfs nu deed hij nog alsof hij het echt interessant vond.

‘Heb je met Dante vanavond nog naar een leuke film gekeken?’ wilde ze daarna weten. Hun zoon van elf was twee jaar na hun huwelijk geboren. Hij was haar oogappel met zijn eerlijkheid en onbevagenheid. Vanaf dat hij een baby was, had hij een voorkeur voor Franca aan de dag gelegd, en hoewel ze in die tijd

voor anderen onbenaderbaar leek, ontdooide ze altijd als hij in de buurt was.

‘We hebben gegamed, en hij heeft me drie keer ingemaakt.’ Rogier lachte. ‘Op zo’n moment voel ik me echt een oude vader. Dat is toch heel anders dan toen Brandon op die leeftijd was.’

‘Brandon was een verhaal apart.’ Ze stond op. ‘Zal ik een paar toastjes smeren? Er is nog brie en paté in de koelkast. Maken we het nog even gezellig.’

Ze hield van die late uren met Rogier. Als eigenaar van een keten van groothandels kwam hij regelmatig laat thuis. Ze probeerden dan altijd nog even tijd vrij te maken om samen iets te drinken en bij te praten. Die gewoonte was er vanaf het begin van hun huwelijk geweest.

‘Brandon paste zich na ons huwelijk eigenlijk wonderwel aan,’ zei ze vanuit de open keuken, waar ze de brie en paté op een houten bord legde en toastjes in een bakje deed. ‘Ik heb zijn driftbuien en brutaliteit weleens ervaren als we bij jou thuis waren, maar toen we getrouwd waren heb ik dat zelden meegemaakt.’

‘Hij kwam toen tot rust na een periode met een heleboel ellende. Elly is maar kort ziek geweest. Binnen zes weken na de diagnose borstkanker is ze overleden. Nou ja, je kent het verhaal dat ze veel te laat naar de huisarts is gegaan. Het was voor mij bijna niet te bevatten, maar voor een jongetje van een jaar of negen helemaal niet. En daarna kon hij niet tot rust komen omdat ik gewoon weer aan het werk moest. Wat heb ik me daar schuldig over gevoeld. Ik kreeg elke keer van m’n schoonouders te horen dat hij zo vervelend was geweest, en ik begreep zo goed dat hij het moeilijk had. De ouders van Elly dachten dat zij het alleenrecht op verdriet hadden.’

‘En toen had je na een jaar alweer een ander, en twee jaar na het overlijden van Elly was je met mij getrouwd. Ik begrijp best dat ze je dat niet in dank hebben afgenomen.’

‘Ik snap niet dat ze geen begrip hadden voor het feit dat Brandon ook rust nodig had en dat hij en ik die allebei bij jou zouden vinden. Ik had het graag anders gewild, maar zij hebben nooit meer iets van mij of Brandon willen horen. Dat was hun eigen keuze.’

‘Je hebt ook nooit meer een poging ondernomen om nog contact te zoeken,’ merkte ze zachtjes op, terwijl ze het houten bord en het bakje op de salontafel zette en voor Rogier alvast een toastje met brie besmeerde.

‘Dat zou zinloos zijn. Geloof me, ik weet hoe die ouders van Elly zijn. Ze zullen nooit een duimbreed toegeven. Brandon gaf trouwens ook te kennen dat het van hem nooit meer hoefde. Ik had niet het idee dat hij met heel veel plezier naar hen toe ging, maar ja... als je moeder net is overleden, ga je nergens met plezier naartoe, denk ik.’

Madeleine knikte bedachtzaam. Deze momenten waren voor haar zo kostbaar. Rogier, die zijn colbert en stropdas achteloos over een eetkamerstoel had gehangen, zijn schoenen had uitgeschopt en zichtbaar ontspannen op de bank zat. Ze onderdrukte de neiging om met haar hand door zijn kortgeknipte, donkerblonde haar te kroelen.

‘We hadden na ons huwelijk meer problemen met Franca dan met Brandon,’ merkte ze op. ‘Ik begrijp het nog steeds niet. En we hebben zo vaak aan haar gevraagd wat er aan de hand was, maar dan haalde ze haar schouders op. Heel lang heb ik gedacht dat ze werd gepest op school, maar volgens haar was dat niet zo.’

‘Ze was toen een klein, rond meisje. Het zou niet raar zijn geweest als er wel meiden in haar klas waren die haar daarmee plaagden. Vooral op de middelbare school begon dat natuurlijk mee te spelen.’

Hij nam het toastje van haar aan, nam een hap en kauwde bedachtzaam. ‘Wie had toen gedacht dat we het samen zo goed zouden krijgen? En met je verjaardag is voor het eerst sinds lange tijd de familie weer bij elkaar. Want Franca heeft toch gezegd dat ze ook komt?’

‘Met tegenzin,’ zei Madeleine. Ze had geen zin om hem het hele verhaal te vertellen. ‘Maar ze moest ook snel weg om te trainen, dus ze was nogal kortaf. Ik mag van geluk spreken dat ze die zaterdag niet hoeft te trainen. Ze moet tegen die tijd wel bijna een wedstrijd boksen. Altijd dat stomme kickboksen... Ik had er een lief ding voor over gehad als die mentor in de brugklas niet was begonnen over een sport die zou bijdragen aan haar zelfver-

trouwen. Op dat moment dacht ik zelf nog aan judo of zo. Hoe kwam ze toch op dat kickboksen? Ze was er met geen mogelijkheid vanaf te brengen.'

'Dante wil ook op kickboksen.'

'Hij zit nu op hockey en ik vind dat hij dat voorlopig maar moet blijven doen. Dit is gewoon een bevestiging van hem.'

Rogier zweeg. Hij nam de honneurs waar om het volgende toastje te smeren. Wanneer hij de goede sfeer wilde behouden, moest hij het onderwerp kickboksen nu laten rusten, wist hij.

Een andere keer zou hij zijn mening over de wens van Dante weleens kenbaar maken. Op dit moment wilde hij heel graag de vrede bewaren.

Diepe wateren hebben roerige gronden

Franca Doorhof kan zich haar vader nauwelijks herinneren. Hij overleed toen ze vijf jaar was. Op haar twaalfde is haar moeder Madeleine hertrouwd met weduwnaar Rogier van Hagen. Franca kan goed met hem overweg; Rogier is voor haar als een vader. De relatie met haar stiefbroer is echter moeizaam.

Eenmaal op de middelbare school krijgt Franca problemen. In overleg met haar gymleraar gaat ze op zoek naar een sport die haar weerbaarder kan maken. Ze kiest voor kickboksen. Madeleine ziet het met lede ogen aan. Dankzij Franca's talent en doorzettingsvermogen belandt ze in een wereld die haar moeder volkomen vreemd is. Terwijl Franca meer en meer in de ban raakt van haar sport en haar succes, komen moeder en dochter steeds verder van elkaar af te staan.

Greetje van den Berg schreef al meer dan vijftig romans. Met *Diep water* brengt ze een prachtige nieuwe familie-roman over het vermogen fysieke én mentale klappen op te vangen.

ISBN 978 94 0190 931 0 NUR 344

9 789401 909310

www.romanserie.nl

Z&K